

בש"פ 3126/18 - יעקב שמעון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3126/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: יעקב שמעון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) במ"ת 6819-11-17 מיום
9.4.2018

תאריך הישיבה: י"ד באייר התשע"ח (29.4.2018)

בשם העורר: עו"ד תמיד סננס

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

השתלשלות האירועים והליך המעצר

עמוד 1

1. ביום 6.12.2012 הוגש נגד העורר כתב אישום בגין עבירות של נשיאה והובלת נשק בלא רשות על פי דין; שימוש בסימן זיהוי רכב מזויף; והחזקת רכוש חשוד כגנוב, וביום 28.5.2013 הורשע העורר בעבירות אלו על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, ונגזרו עליו 30 חודשי מאסר בפועל (לצד עונש מאסר על תנאי, שפורט בגזר הדין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 26.11.2012 בשעה 00:35 או בסמוך לכך, רכבו העורר ונאשם נוסף (להלן: א.א.) על אופנוע מסוג T-MAX שמספר שילדתו טושטשה, ונשא לוחית זיהוי מזויפת שמספרה נחזה להיות 1490065 (להלן: האופנוע). העורר וא.א. לבשו מספר שכבות וכן שכפ"צים וכפפות. בתא האחסון, המצוי מתחת למושב האופנוע, החזיקו השניים בקבוק ובו חומר דליק. העורר נשא והוביל על גופו שני אקדחים גנובים (שפרטיהם תוארו בכתב האישום; להלן: ההליך ב-2012 או כתב האישום מ-2012).

2. בחודש פברואר 2016 החלו מגעים בין משטרת ישראל (להלן: המשטרה) לבין א.א. לשם הגעה להסכם עד מדינה וזה נחתם כמה חודשים לאחר מכן. במסגרת הודעותיו, מסר א.א. פרטים על האירוע המתואר בכתב האישום מ-2012, ובין היתר כי הנסיעה שלו ושל העורר על האופנוע הייתה חלק מתכניתם לגרום למותם של אנשים המזוהים לשיטתם (ולשיטת אחרים) עם חבורה אחרת בראשון לציון (להלן: חבורת מוסלי) ונוכח מעצרים על ידי המשטרה באותו לילה, תכנית הרצח לא הושלמה. בחודש מאי 2016, כ-10 ימים לאחר שנחתם הסכם עד המדינה עם א.א., עזב העורר את הארץ לארגנטינה וכחצי שנה לאחר מכן הוצא נגדו צו מעצר בינלאומי. בחודש אוקטובר 2017, בתום הליך הסגרה שהתקיים בעניינו, הועבר העורר לארץ וחודש לאחר מכן הוגש נגדו כתב האישום נושא הערר שלפנינו (להלן: כתב האישום הנוכחי). על פי עובדות כתב האישום הנוכחי, על רקע חשדם של העורר, נאשם נוסף ואחרים כי אנשים המזוהים לשיטתם עם חבורת מוסלי עומדים מאחורי רצח חברים, הם קשרו קשר עם אחרים להביא למותם של בני חבורת מוסלי. לשם הוצאת תכנית הקשר לפועל הצטיידו העורר ונאשם נוסף בכלי רכב גנובים ובכלי נשק ותכננו לארוב לשלושה אנשים המזוהים עם חבורת מוסלי, בדרכם חזרה משדה התעופה, ושם לירות בהם ולגרום למותם. בהתאם לאמור (ובהמשך לתיאום שתואר בכתב האישום הנוכחי), נסעו א.א. והעורר על גבי אופנוע גנוב T-MAX שמספר שילדתו טושטשה ונשא לוחית זיהוי מזויפת שמספרה נחזה להיות 1490065, להביא את האקדחים שהוסלקו במקום מסתור על ידי נאשם אחר ושהם תכננו לעשות שימוש לשם ביצוע הרצח. בנוסף, החזיקו א.א. והעורר בתא האחסון ומתחת למושב האופנוע בקבוק ובו חומר דליק. בהמשך, לקחו א.א. והעורר ממקום המסתור שני אקדחים גנובים (שפרטיהם זהים לאלה שתוארו בכתב האישום מ-2012 - ע' פ') והמשיכו בדרכם לאסוף כלי נשק נוספים ממקום מסתור נוסף. במהלך הנסיעה בשעה 00:35 נעצרו א.א. והעורר על ידי המשטרה ובשל כך לא הושלמה תכנית הרצח.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הנוכחי, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו. בבקשה טענה המשיבה כי קיימות ראיות לכאורה באשר למיחוס לעורר בכתב אישום זה, ובהן עדות א.א. וראיות המסייעות לה, וכי קיימת עילת מעצר בעניינו של העורר, הן נוכח מסוכנותו הנלמדת מהמעשים שיוחסו לו, הן מחמת חשש להימלטותו מן הדין - בשים לב לכך שעזב את הארץ בסמוך לאחר שהתעורר החשד כי א.א. חתם על הסכם עד מדינה, והוסגר רק למעלה משנה לאחר מכן לאחר תהליך הסגרה. עוד צוין כי לעורר עבר פלילי המונה 25 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, סמים, בריחה ממשמורת חוקית, אלימות ונשק, וכי הוא נשא מספר רב של עונשי מאסר בפועל. בדיון בבקשה זו מיום 6.3.2018 ביקש בא כוח העורר לדחות את הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ולמצות תחילה את הדיון בטענתו המקדמית בדבר הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום הנוכחי ובהתאם נשמעו טיעוני הצדדים בנושא זה ובעניין עילות המעצר. ביום 8.3.2018 הגישה המשיבה בקשה לקביעת דיון נוסף בבקשה למעצר עד תום ההליכים לצורך הצגת ראיות חסויות בעניין עילות המעצר במעמד צד אחד. בית המשפט קיבל בקשה אחרונה זו, ובדיון מיום 26.3.2018 עיין, במעמד צד אחד, בחומר מודיעיני שהציגה המשיבה לביסוס עילות המעצר הנטענות, אשר פרפראזה ממנו נמסרה לבא כוח העורר (להלן: החומר המודיעיני). כמו כן, בדיון זה הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה.

4. ביום 9.4.2018 נעתר בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) לבקשה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. אשר לטענתו של העורר כי כבר הורשע במעשה נושא כתב האישום במסגרת ההליך ב-2012, נקבע כי כתב האישום הנוכחי מבוסס על מסכת עובדתית שלא הייתה ידועה במלואה בשנת 2012 ולכן – בשלב הנוכחי, עת התגלו העובדות במלואן, יש בהן בסיס להעמדת העורר לדין בעבירות נוספות ולא נפל פגם בהגשת כתב האישום דנן; וכי העבירות המיוחסות לעורר בכתב האישום הנוכחי הן רק אלו שנובעות מהמסכת העובדתית הרחבה המתוארת בו – שלא הייתה ידועה בהליך ב-2012. לפיכך נקבע כי אין מקום לקבל את טענת "כבר הורשעתי" שהעלה העורר. עוד צוין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי במקרה דנא לא עומדת לעורר אף טענה של "סיכון כפול" מן הטעם שבעת שהועמד העורר לדין על יסוד כתב האישום מ-2012, לא היה הוא נתון לסכנת הרשעה בגין העבירות המיוחסות לו כעת.

אחר דברים אלה קבע בית המשפט כי מתקיימת בענייננו עילת מעצר בדמות מסוכנות – נוכח המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום הנוכחי, המגולל מסכת מורכבת ומתוחכמת של הוצאת תכנית רצח של שלושה בני אדם מן הכוח אל הפועל על רקע סכסוך בין חבורות, אשר הוכשלה באופן אקראי. בנוסף נקבע כי בעניינו של העורר קיים קשר סיבתי לכאורה בין אי חזרתו ארצה אלא לאחר הליך הסגרה, לבין הפיכתו של א.א. לעד מדינה ובכך בסיס ראיתי לחשש כי יימלט מן הדין.

טענות הצדדים

5. מכאן הערר שלפניי שבו טוען העורר כי כבר הורשע בעבירות בגין המעשה שעובדותיו מפורטות בכתב האישום הנוכחי, גם אם אין זהות מוחלטת בין כתבי האישום. משכך לעמדתו, הגם שהכרעה בשאלה זו מסורה למותב שדן בהליך העיקרי (ולכן לא היה מקום כי זו תוכרע בהליך דנא), לא ניתן להמשיך ולהחזיקו במעצר. העורר מדגיש כי יש ליתן משקל לזמן הרב שעבר מאז האירועים המיוחסים לו בכתב האישום הנוכחי; וכן לעובדה שכתב האישום בעניינו צורף להליך בתיק 1131, האוחז קשת רחבה של אישומים חמורים ומורכבים וצפוי עקב כך להישמע פרק זמן ממושך (להלן: תיק 1131). עוד נטען כי עוצמתן של עילות המעצר בעניינו פחותה – אשר למסוכנותו, העורר גורס כי הודאתו במעשים שיוחסו לו בכתב האישום מ-2012 והסכמתו לשאת בעונש מאסר בפועל בגינם מאיינות את מסוכנותו; וכי אין בנמצא ראיות המקימות חשש להימלטותו וממילא ניתן לענות על חשש זה באמצעות הפקדת דרכון והוראות מתאימות נוספות. בעניין אחרון זה טוען העורר כי לא היה מקום לקבל את החומר המודיעיני שהוגש במעמד צד אחד בהליך קמא, ובכלל זאת – את הערות באת כוח המשיבה על גבי המסמכים בדבר מידת מהימנות האמור בהם. בנוסף, טען העורר כי עניינו דומה לזה של שני נאשמים אחרים בתיק 1131 ששוחררו ממעצר וגם מטעם זה יש להורות על קבלת הערר.

6. בדיון שלפניי טענה באת כוח המשיבה כי אף לשיטתה טענתו של העורר בדבר הרשעתו בהליך ב-2012 צריכה הייתה להתברר לפני המותב שדן בהליך העיקרי במסגרת הדיון בטענות המקדמיות, הקבוע לחודש יולי הקרוב (בשל עיכוב בנושא הסדרת ייצוגו של העורר). לעמדת המשיבה, גם אילו תתקבל טענת העורר בדבר הרשעתו בהליך הקודם עדיין ניתן יהיה לייחס לעורר עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, המקימה גם היא עילת מסוכנות, וזאת מלבד עילת ההימלטות הנלמדת מהתנהלותו של העורר עובר להגשת כתב האישום הנוכחי (גם במנותק מהמידע המודיעיני). עוד נטען כי לעורר עבר פלילי מכביד וכי נוכח הצטברות הנסיבות שתוארו – אין בחלוף הזמן כדי להקים עילה לשחרורו של העורר ממעצר. עוד נטען כי יש מקום להבחין בין עניינו של העורר לבין נאשמים אחרים בתיק 1131 ששוחררו ממעצר, למצער בשלב הדיוני הנוכחי.

7. לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים שהובאו לפניי והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון לא ראיתי להיעתר בעת הזו לבקשת העורר לשחררו בתנאים מגבילים, הגם שראיתי לקבל את עמדתו כי טענת "כבר הורשעתי" ראוי שתברר כטענה מקדמית בהליך העיקרי. כאמור, בפי העורר בעניינו טענה מקדמית הנוגעת להרשעתו בהליך ב-2012. לפי הילוך טענותיו, המעשים נושא כתב האישום האמור הם אותם מעשים המתוארים בכתב האישום הנוכחי (הגם שכתב האישום אינם זהים מבחינת המסכת העובדתית כולה) ועל כן - משהורשע ונשא עונש בגין העבירות שיוחסו לו בכתב האישום הקודם, לא ניתן להעמידו שנית לדיון בגין אותם מעשים. מבלי שאטע מסמרות לגבי טענה מקדמית זו (וכן לגבי תשובתה של המשיבה לגופם של דברים), בנסיבות העניין שלפנינו זו ראוייה לבירור במסגרת הדיון בהליך העיקרי, וכך סבורה גם המשיבה כעולה מטיעונה בדיון שלפניי (ראו והשוו בש"פ 3550/14 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (5.6.2014); בש"פ 370/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (2.2.2015); בש"פ 10087/07 חודנוב נ' מדינת ישראל (18.12.2007)). במובן זה הקביעות בהחלטת בית המשפט המחוזי בנוגע לטענות המקדמיות שהעלה העורר מבוטלות, ונושא זה יובא לפתחו של המותב שדן בהליך העיקרי, שיכריע בו כחוכמתו.

8. יחד עם זאת, הגם שכאמור בפי העורר טענה מקדמית שראוייה לבירור, איני סבור כי יש בטענותיו כדי להצדיק שליחתו להכנת תסקיר מעצר שיבחן היתכנות חלופת מעצר בעניינו בשלב זה. מבלי לגרוע ממסקנתי על אודות הצורך לברר את טענותיו של העורר בהליך העיקרי, ולמרות שלא נעלם מעיניי העיכוב שחל בבירור של אלו נוכח סוגיית ייצוגו של העורר שטרם באה לפתרונה, מכלול הנסיבות המאפיינות את עניינו מובילות למסקנה כי יש להותירו במעצר עד לבירור טענותיו המקדמיות. בכתב האישום הנוכחי מיוחסות לעורר עבירות של ניסיון לרצח וקשירת קשר לביצוע פשע (ואעיר כי הצדדים הסכימו בדיון שלפניי על כך שאפילו תתקבלנה טענותיו המקדמיות של העורר במלואן עדיין ניתן יהיה לייחס לעורר עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע). עבירות אלו, כמו גם נסיבות ביצוע המתוארות בפירוט בכתב האישום הנוכחי, מעידות על מסוכנותו של העורר, ואין בידי לקבל את הטענה כי הודאתו במסגרת ההליך ב-2012 מאיינת או מפחיתה מסוכנות זו. לכך יש להוסיף את העבר הפלילי המכביד העומד לחובתו של העורר, ואת החשש להימלטות מן הדין שחל בעניינו, אף מבלי להידרש לחומר המודיעיני שהוגש גם לעיוני. כפי שעולה מטענות המשיבה בהליך כאן ובהליך קמא, 10 ימים לאחר שנחתם הסכם עד המדינה עם א.א. יצא העורר מן הארץ לארגנטינה, האחרון לא התייצב לטיסה שהזמין בחזרה, ולא שב לארץ אלא בתום הליך ההסגרה כמפורט לעיל. השתלשלות אירועים זו, לצד טענת המשיבה כי כבר באותו שלב התעוררו חשדות בקרב חבורתם של העורר וא.א. שלפיהם זה האחרון חתם על הסכם כאמור, מעידה לדעתי כי קיים במקרה דנא חשש לא מבוטל להימלטות העורר מן הדין.

9. על רקע כל האמור איני רואה מקום להורות בשלב זה על בחינת אפשרות לשחררו של העורר ממעצר או למעצרו בפיקוח אלקטרוני. לא למותר לציין בהקשר זה כי בדיון שלפניי טענה באת כוח המשיבה כי נכון לעת הזו הדיון בטענותיו של המקדמיות של העורר צפוי להתקיים בחודש יולי, לאחר שיוסדר נושא ייצוגו על ידי הסניגוריה הציבורית. יש לקוות שאכן כך יהיה והנחתי היא כי ככל שיתעוררו קשיים בהיערכות למועד זה, ניתן יהיה למצוא מענה לייצוגו של העורר למצער לשלב הטענות המקדמיות מבלי שייגרם עיכוב נוסף.

סוף דבר, בכפוף להערכתי בפסקה 7 להחלטתי, הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו באייר התשע"ח (30.4.2018).

ש ו פ ט

עמוד 4

